

Istun yläkerran portaiden puolivälissä. Toisella puolella kutsuu huone, sänky ja lepo, toisella puolella odottavat halkosavotta, kylvettävät auringonkukansiemenet, seuraavien päivän keittiövuorot, viikon kasvimaavastuu ja tämä blogiteksti.

Istun tuvan pöydän ääressä. Ilmassa leijuu vielä vieno paistonkäry ja pöydässä on kevään ensimmäisiä villivihanneksia. Perusainekset ovat vielä tähän aikaan vuodesta hyvin rajalliset, joten pienikin vaivannäkö tai ekstra ruokapöydässä saa melkein juhlatunnelmaan. Yhdessä syöminen harhauttaa lusikoimaan tylsemmän sopan, puhumattakaan siitä, että ruumiillista työtä tehdessä tulee *nälkä*. Aamupuuro on aina yhtä hyvää. Tänään ihmiset nauravat naamat punaisina, toisilla kerroilla syömme hiljaisuuden vallitessa.

Istun halkomapölin päällä. Edessä on vielä kasa halottavia kolkytviissentisiä, takana kattoa hipova pino ja lihaksissa miellyttävä voiman tuntu ja väsymys. Pihaan talvella kasatut laanit hupenevat hitaasti mutta varmasti yhteisvastuulla. Kirves ja saha ovat vasta teroitettut, sitäkin täällä opetellaan. Myöhemmin kaadetaan uusia puita, mutta siitä sai jo maistiaisen syystalkoissa. Tulee pystyvä olo, kun parilla käsikäyttöisellä työkalulla saa puun maahan, paloiksi ja liiteriin.

Istun saunassa. Haluaisin käydä pitkäksi ja nostaa jalat ylös, mutta sauna on tupaten täynnä ihmisiä ja puheensorina ja naurunkäkätys käyvät välillä korviin. On ihana hinkata itsensä pesulapulla pehmeäksi. Joku toinen on talkoissa ommellut pesulapun, mutta nyt se on minun. Jos haluaa pestä hiet ja pölyt pois viikoittaisten saunakertojen välillä, vaihtoehdot ovat vatipesu omissa huoneissa tai joessa pulahtaminen.

Istun huussissa. Olemme juuri keränneet uutta sammalta, joten takapuolta hemmotellaan kosteuspyyhkeen kaltaisella kokemuksella. Sammaleen käyttöön vessapaperin sijaan kesti kauemmin tottua kuin moneen muuhun asiaan, mutta kun ajattelee, että rahkasammal kasvaa takaisin muutamassa vuodessa, kun taas kaadetulla metsällä kestää kymmenistä satoihin vuosiin uusiutua, niin sammalmuruset alushousuissa haittaavat huomattavasti vähemmän. «Paska haisee ja balalaikka soi, eihän tässä lemussa elää voi» lukee viimeisin kirjoitus huussivihkossa. Haju ei tosin nouse huussista vaan naapurin pelloilta, joilla on käynnissä lietelannan ajo. En jaksaa jäädä selailemaan huussivihon viisauksia pidemmälle taaksepäin, koska huussinreiästä käy kylmä tuuli jalkoväliin.